

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Înțeleptul Solomon

Între bărbații descriși de istoria biblică a Vechiului Testament, regele Solomon ocupă un loc de frunte.

Ca fiu al lui David și urmaș al lui la conducerea poporului iudeu, Solomon s-a dovedit săvârșitor de fapte mărețe. Despre tot ce a făcut acest rege din vechime ne mărturisește cartea III Regi în cap 1—11, precum și alte locuri din Vechiul Testament. Ceea ce l-a făcut mai strălucitor pe Solomon decât pe alți regi iudei este înțelepciunea sa. Cu această însușire sufletească el a condus pe supușii săi la lumina dreptății, înlăturând răul și săvârșind binele pentru cei din jurul său.

Despre dobândirea înțelepciunii și folosirea ei vom căuta înțeles pe scurt în cele ce urmează, cu scopul câștigării unei învățături bune pentru noi.

Istoria biblică ne spune: „La Ghibeon însă s-a arătat Domnul lui Solomon noaptea în vis, și a zis: „Cere, ce vrei să-ți dau“. Și a zis Solomon: „...Doamne Dumnezeul meu, ai pus pe robul tău rege în locul lui David, tatăl meu; însă eu sînt un copil mic, nu știu nici intrarea mea, nici ieșirea... Dăruiește dar robului tău inimă pricepută, ca să asculte și să judece pe poporul tău și să deosebească ce este bine de ce este rău; căci cine poate să povățuiască pe acest popor al Tău, care-i nesfârșit de mare?“ Și i-a plăcut Domnului, că Solomon a cerut aceasta. Și a zis Dumnezeu: „Deoarece tu ai cerut aceasta și n-ai cerut viață lungă, n-ai cerut bogăție, n-ai cerut suflutele dușmanilor tăi, ci ai cerut pricepere, ca să știi să judeci, iată eu voi face după cuvîntul tău; iată, eu îți dau inimă înțeleaptă și pricepută, cum nici unul n-a fost înaintea ta, și nici după tine nu se va ridica un asemenea cu tine“... (III Regi 3, 5—12).

Despre primirea înțelepciunii lui Solomon de la Dumnezeu, am văzut din cele de mai sus. Urmează ca, în continuare, să aflăm cum s-a folosit acest rege iudeu de înțelepciunea sa.

Iată firul istorisirii în același capitol:

„Atunci au venit două femei desfrîinate la rege și au stat înaintea lui. Și a zis una din femei: „Rogu-mă domnul meu, eu și aceasta femeie trăim într-o casă; și eu am născut lângă ea în casa aceea. A treia zi după ce am născut eu, a născut și această femeie, și eram împreună și nu era nimeni străin cu noi în casă, afară de noi amîndoi. Însă noaptea a murit fiul acestei femei, căci a adormit peste el. Și s-a sculat ea pe la miezul nopții și mi-a luat pe fiul meu de lângă mine, cînd eu, roaba ta, dormeam și l-a pus la pieptul ei; iar pe fiul ei cel mort l-a pus la pieptul meu. Dimineța cînd m-am sculat... el era mort; iar cînd m-am uitat la el mai bine dimineța, iată acesta nu era fiul meu pe care-l născusem“. Iar cealaltă femeie a zis: „Ba nu, fiul tău este mort, și al meu este viu“... Apoi a zis Solomon: „Dați-mi o sabie“ și i s-a adus regelui o sabie. Și a zis regele: „Tăiați copilul cel viu în două și dați o jumătate din el uneia, și o jumătate din el celeilalte“. Și a răspuns femeia al cărui fiu era viu, regelui, — căci i se tulburase toate măruntaiele ei de milă pentru fiul ei: „Rogu-mă, domnul meu, dați-i ei acest prunc viu și nu-l omorîți“. Iar cealaltă a zis: „Ca să nu fie nici al meu, nici al ei tăiați-l“. Și a răspuns regele și a zis: „Dați-i acesteia copilul cel viu, și nu-l omorîți; că aceasta-i mama lui!“ (III Regi 3; 16—27).

Ce dreptă judecată!

După legea firii, nici o inimă nu-i copleșită de dragoste pentru plăpînda ei ființă, mai mult decât inima mamei. Pentru mama cea nemincinoasă, pentru cîntea ei dovedită prin dragostea de copil, Solomon a rînduit dreptatea. Această sentință e izvorîtă din înțelepciunea cu care Dumnezeu l-a luminat ca „să deosebească ce este bine și ce este rău“, după cererea lui.

Din cele de mai sus se desprinde pentru noi — învățatură practică — trebuința noastră de a do-

(Continuare în pag. 4)

Bartimeu, orbul din naștere

Pe malul Tiberiadei Iisus vorbea multimilor: „Eu sînt vița și voi mlădițele. Cine rămîne în mine, rămîn și eu în el și unul din acesta aduce roadă multă.

Să vă iubiți unii pe alții. Îndrăzniți și mărturisiți pentru mine. Și dacă pînă acum nu ați cerut nimic în numele meu, cereți și veți primi. Acestea am grăit vouă, ca întru mine pace să aveți. În lume veți avea multă tulburare, dar îndrăzniți, eu am biruit lumea“.

Iisus apoi tăcu și o tainică liniște coborî în inimile ascultătorilor. Liniștea aceasta fu tulburată de un glas străin, care întreba din om în om:

„Vreau să-l văd pe Bartimeu, fiul lui Timeu din Ierusalim“.

Auzindu-se strigat, acesta se ridică de lângă ucenici și apropiindu-se de străin îi spuse: „Eu sînt Bartimeu“.

— Pace ție fiule.

— Pace și ție și fii bine venit în mijlocul nostru.

— Iehova să te mîngîie și să binecuvinteze amintirea tatălui tău.

Ghicind în cuvintele străinului că ceva se întîmplase tatălui său, Bartimeu îi zise:

— Ce s-a întîmplat tatălui meu?

— Tatăl tău a murit și maică-ta te cheamă la Ierusalim.

Vestea tulbură pe Bartimeu. Îi știa oameni săraci pe părinții săi și de aceea apropiindu-se de Iisus îi zise:

— Doamne, dă-mi voie să îngrop pe tatăl meu.

Iisus însă, spre uimirea tuturor, îi zise:

— Lasă morții să-și îngroape morții lor și tu vino după mine.

Și zicînd acestea, urmat de ceilalți ucenici, se urcă pe micul vas ce se legăna pe apele lacului și dădu poruncă să iasă în larg.

Tulburat de moartea tatălui său ca și de refuzul lui Iisus de a-l lăsa să plece la Ierusalim, Bartimeu nu-și putu găsi odihna în noaptea aceea. Se vedea din nou în Ierusalim orb și cerșetor, fără nici o nădejde. Apoi întîlnirea cu Iisus și vindecarea lui minunată, după care veniră încercările pline de ură ale fariseilor de a întuneca minunea vindecării lui. Își amintea apoi cum părinții săi, ca să nu supere pe farisei, ocoliră adevărul în loc să-și fi strigat din toată inima bucuria vindecării fiului lor.

Bartimeu înțelegea acum limpede cuvintele Mîntuitorului: „Lasă morții să-și îngroape morții lor“ și se liniști.

*

A trecut mai bine de un an de la această întîmplare și de cîteva zile Bartimeu se afla în orașul Betulia, predicînd învierea lui Iisus. Zi de zi oamenii veneau să-l asculte în casa negustorului Tobit, unde găsisse găzduire. Auzise și Tobit despre Iisus și îl și văzuse la ultimul Paște, cînd fusese la Ierusalim. Orașul era în acele zile în mare fierbere și pe toate drumurile oamenii așteptau să-l întîmpine pe Iisus. Un om fusese înviat din morți după patru zile și lumea aștepta să-l vadă pe acela, care făcuse minunea. Se luase și el după oameni și la o răspîntie de drumuri îl văzuse. Cîrînd însă rămase descumpănit. Mai marii poporului său, socotindu-l pe Iisus dușman al legii, l-au răstignit. Încercase să afle mai multe lucruri despre Iisus, dar oamenii se fereau să mai pomenească ceva despre cel răstignit. Ocupațiile sale îl făcuseră apoi să uite cele întîmplate atunci la Ierusalim.

Venirea însă a lui Bartimeu și cuvintele sale despre Iisus îi deșteptară vechile amintiri. De aceea într-o zi îl întrebă pe Bartimeu în fața multimii:

— Cum este cu putință un astfel de lucru ca cineva să învieze din morți?

— Bărbați și frați, zise atunci Bartimeu, nu sînt un ticălos ca să vă amăgesc cu vorbe fără rost. Iisus este Fiul lui Dumnezeu și a treia zi a înviat din morți. Eu și ucenicii Săi sîntem martorii acestei învieri. Știu că vă tulbură aceste cuvinte, dar noi l-am văzut după Înviere și dăm dreptă mărturie despre aceasta. Înainte de-a fi ucenic de-al Lui, eram un biet orb, care cerșea pe ulițele Ierusalimului. El m-a văzut și făcîndu-i-se milă de mine și-a atins mîinile de ochii mei și mi-a dat vederea. Nu vă temeți dar să primiți mărturia mea despre Iisus cel înviat din morți.

Auzindu-l vorbind astfel, mulți dintre ascultători se simțiră pătrunși la inimă și Tobit luînd cuvîntul zise:

— Frate și slujitor al lui Iisus ce trebuie să facem să fim și noi ucenici ai Lui?

— Iubiți-vă unii pe alții — spune Bartimeu — și botezați-vă în numele Lui.

*

După cîteva zile Tobit se hotărî împreună cu soția și cu cei doi copii ai săi, Levin și Saron, să primească botezul. Bartimeu primi cu bucurie să-i boteze. Împreună cu Tobit și familia lui, el mai boteza încă patru bărbați și două femei.

Urcară apoi cu toții în oraș și, fiind de mîină cu Levin și Saron, Bartimeu le povesti despre multe minuni, la care fusese martor.

Le vorbi despre înmulțirea pînilor, despre noaptea cînd Iisus doar cu un gest al mîinilor potolise furtuna de pe mare, despre bunătatea și dragostea sa de oameni ș. a.

A doua zi, încă sub impresia celor auzite despre Iisus, Levin și Saron ședeau în curte și vorbeau despre întîmplările de ieri.

— Ce ai face tu, Saron, dacă te-ai întîlni vreodată cu Iisus?

— Eu... dar copilul nu mai avu răgaz să răspundă deoarece zări intrînd pe poartă pe prietenul lor, Adonia, purtat de mîină de maică-sa. Adonia era orb.

Adonia vino încoace, strigă Levin, și luminat de un gînd spuse apoi fratelui său: Saron, haidem la Bartimeu.

Văzînd hotărîrea din cuvintele fratelui său, acesta îl luă de mîină pe Adonia și îl urmă. Îl găsiră pe Bartimeu în grădina stînd de vorbă cu părinții săi și cu alți oameni.

— Omule al lui Dumnezeu, îi zise atunci Levin, apropiindu-se de el, roagă pe acela care ți-a dăruit vederea să-l vindece și pe Adonia prietenul nostru. Știu că El poate face lucrul acesta.

La auzul acestor cuvinte o tăcere adîncă cuprînsese pe cei de față. Însuși Bartimeu își simți inima bătînd cu putere și, încrederea copiilor în Iisus, îi umplu ochii de lacrimi. Apoi zise:

— Adonia vino la mine. Întinse apoi mîinile asupra lui și se rugă:

— Stăpîne, Doamne al bunătății și Dumnezeu al milei, care mi-ai dăruit vederea și m-ai ridicat din întuneric la lumină, arată-ți și acum bunătatea și fă ca prin mîinile mele acest copil să vadă.

Atinse apoi ușor ochii copilului și îi zise:

În numele lui Iisus Hristos, vezi!
Și din clipa aceea Adonia văzu.

*

Minunea umplu de zarvă orașul. Propovăduirea lui Bartimeu apărea acum într-o lumină nouă. Discuțiile se înflăcărară și oamenii, uitînd de treburi, se îndreptau spre curtea lui Tobit, ca să vadă pe Adonia și să audă cum se petrecuse minunea.

Adonia trebui să povestească el însuși de ne-numărate ori cum fusese vindecat, încît, ascultîndu-l, oamenii nu mai știau ce să creadă și se întrebau între ei:

(Continuare în pag. 3)

Epitafe marginene

Cercetările etnografice de teren dintre anii 1959—1966 în marginea Sibiului s-au soldat și cu o colecție de epitafe din care ne propunem să prezentăm pe cele de față:

2. Am fost june ne-nsurat
Mi-am părăsit soția
Și pe Aron tot așa.
2. Am fost june, ne-nsurat
Moartea nu m-a întrebat
Într-o clipă, într-un minut
Viața mi s-a sfârșit.
O năpraznică săgeată
Mi-a curmat zilele-ndată,
Lăsând părinți, frați, surori,
Cu jale și cu flori.
3. Am fost tinerel băiat
Și boala nu m-a întrebat
Mi-a rănit greu plămîna
Apa din Cernavoda
Am dus boala pe picioare
Crezînd c-o avea scăpare
Dar după trei luni de zile
M-am gătat falnic din lume.
4. Am fost tînăr, însurat,
Dar moartea nu m-a întrebat
Nici doi ani n-am împlinit
Soția mi-o am cernit
Mi-am lăsat-o sîngurea
Ca să-mi crească fetița
Vă rog surori și maica mea
M-ai dați pe la casa mea
La sope, la fetiță
Că mi-o am lăsat micuța.
5. Am fost tînăr și voinic
Dar moartea n-a socotit
Am fost june și ne-nsurat
Dar moartea nu m-a întrebat
Căci moartea e prea tirană
Nu întreabă, nu bagă-seamă
June ești sau fată mare
Sau bătrîn sau om cu jale.
6. Călător ești, stai nu trece
Pe lîngă această piatră rece

- Căci ce ești am fost odată
Și ce sînt vei fi odată
Am fost om cu bărbăție
Și credeam în viitor
Dar fatala vijelie
M-a răpit în al meu dor.
7. Cînd am fost tînăr băiat
În Dobrogea am plecat
Șapte ani am ciobănit
Pe acasă n-am venit
După șapte ani de zile
Timpul de armată vine
Din Dobrogea am plecat
Ca să viu într-al meu sat,
La părinții mei cei buni
Zece zile am stat acasă
Și o moarte nemiloasă
M-a răpit de la părinți
De la surori și iubiți
Chiar în floarea vieții
Lăsînd părinți și cele trei surori
Și doi cumnați pe voi vă las supărați.
8. Cu mare jale mă despart de voi
Iubita mea soție și iubiții mei fii și fiuce
Și vă las mîhniți pe lume
Între voi să trăiți bine
Căci eu mă duc la locul numit
Unde Dumnezeu a poruncit.
9. Cununa părinților sînt copii lor
Și lauda copiilor sînt părinții lor.
10. Din părinți și șase frați
Cînd am fost la despărțit
Nici unu n-am avut
Vă rog iubiți părinți și frați
Ca să nu fiți întristați
Că aici toți veți fi chemați
Dormi în face suflet blind
Rămas bun de pe pămînt.
11. Dormi soț și tată liniștit
Căci ai de cine fi jelit
În liniște să-ți fie somnul
Și Tatăl Sfînt să-ți fie scut
Căci totul este de la Domnul
Și azi și mîine și-n trecut.

12. Dragi părinți și adorați
De noi nu sînteți uitați
Căci noi toată viața
Pe voi nu vă vom uita.
13. Fiilor!
Luptă bună ne-am luptat
Sfaturi bune noi v-am dat
Pe cari dacă le veți urma
Fericți veți fi pururea.
14. Fost-am tinerel băiat
Pentru oi viața mi-am dat
Bată-vă focul de oi
C-am ținut prea mult la voi
Căci venind trenul turbat
Vrînd să fug m-a apucat
La un picior m-a zdrobit
Pînă seara am murit
N-a fost nici măicuța mea
Ca să-mi ție lumina
Ea a rămas judecată
Pe viața ei toată
Iubiți părinți, surori și frați
Vă rog să nu mă uitați.
15. Frumos voinic ca și un brad
Ai mei părinți și iubiți frați
Eu cu jale v-am lăsat
Domnul sfînt sus m-a chemat.
16. Iubiți copii și nepoți
Muncă și dreptate,
Iubirea de aproapele lui
Dragostea de vatra familiară
Credința nestrămutată
În așezămintele bisericesti,
Iubirea de patrie e testamentul nostru
Ai voștri buni părinți
Care vă rugăm să nu ne uitați
Și a noastră amintire
În veșnică pomenire.
17. Mamă dragă adorată
Nu mă plînge pe mine
Căci mă duc la al meu tată
Și-am plecat din astă lume
Priviți îngerul de-asupra
El nu plînge că vă las
El privește că vă las
La voi care ați rămas
Ce e fericirea voastră?
Priviți, colo sub picioare,
Este doar al meu mormînt,
Mamă, frați, surori și prieteni
Puțin am trăit
V-am iubit.

Ecoul vieții noastre

Viața de toate zilele ne face să observăm că vorbele, sentimentele exprimate de noi, precum și acțiunile noastre trec în ceilalți oameni din jurul nostru, unde de multe ori sînt trăite mai intens decît în noi. Prin aceasta noi ori slujim lui Dumnezeu și semenilor noștri, ori facem pagubă tuturor începînd cu noi; este în funcție de fapta bună sau rea, pe care fiecare am făcut-o și care stîrnește un ecou pozitiv sau negativ în viața semenilor noștri.

Să ne gîndim la datornicul căruia i s-au iertat zece mii de talanți, dar care nu a voit să ierte semenului său cei o sută de dinari, pe care îi datora tovarășul său de muncă. A crezut că purtarea lui va rămîne necunoscută, fără urmări, fără ecou în sufletele semenilor, sau a crezut că ceilalți vor judeca la fel ca el. Însă „soții lui de slujbă văzînd cele petrecute s-au întristat foarte și venind au spus stăpînului toate cele ce s-au făcut” (Matei 18, 31). Așadar, semenii noștri iau cunoștință de vorbele noastre, dar nu judecă în felul nostru. Căci de multe ori noi ne judecăm subiectiv în relațiile cu alții, ținem prea mult cu noi și deci judecata noastră e părtinitoare. Judecata semenilor însă față de noi e mai obiectivă și nu ține seama de subiectivismul nostru, ne condamnă ca în cazul de mai sus. În schimb altădată ne imită, sau se lasă influențați de vorbele sau faptele noastre. Să reflectăm ce urmări a avut actul de iertare a Mîntuitorului asupra Mariei Magdalena, într-un moment decisiv al vieții ei. A transformat-o cu totul. Și dacă Sfintele Evanghelii nu ne dau amănunte prea multe asupra acestei transformări, ea a format subiectul multor scrieri în decursul vremurilor.

Deci vorbele, faptele, comportarea noastră cu voia sau fără voia noastră, nu se termină în noi, ci trăiesc mai departe în cei din jurul nostru, au urmări asupra lor.

Cunoaștem cu toții ecoul care ne întoarce vorbele rostite în pădure, sau între dealuri. Pădurea, dealurile, lucrurile ne înapoiază vorbele. Există însă și un ecou sufletesc, care funcționează altfel, mult mai intens în ființa altora: Vorbele noastre și faptele sînt interpretate, devin izvor de alte fapte, de care în străfundul conștiinței noastre ne simțim răspunzători, căci vedem că pe măsură ce timpul trece, ecoul și-a făcut datoria, întorcîndu-ne acțiunile noastre, acum transformate. Și astfel avem posibilitatea să privim, de la un timp, cum s-au transformat toate actele noastre în ceilalți.

Dar dacă acțiunile noastre s-ar reîntoarce la noi personificate și ne-ar spune ce efect au avut în ceilalți, așa cum ecoul ne reîntoarce vorbele noastre, ce am simți? Desigur am avea satisfacții sau neliniști. Satisfacție a avut Iosif, cînd a văzut că frații săi, care căutaseră să-i facă rău, au recunoscut în el un om superior, un om de bine. Satisfacție a avut același Iosif, cînd a oprit purtarea imorală a soției stăpînului său, chiar dacă aceasta l-a dus la temniță. Neliniște însă au avut frații săi, cînd au observat că faptele lor, date acum la iveală, le aduc remușcări tîrzii, chiar dacă le aduceau un bine material, căci cu cît Iosif le răspălta cu bine faptele lor urîte cu atît se simțeau mai neliniștiți în sufletele lor, pentru faptul că regăseau în Iosif niște fapte pe care ei le-ar fi vrut uitate, dacă nu îngropate (Fac. 37; 39; 42; 43). Nimic însă din ce este ascuns nu rămîne nedescoperit, și nu numai atît, dar de multe ori faptele, vorbele noastre nasc alte fapte sau vorbe, pe care nu le mai putem controla, dar de care sîntem răspunzători din p.d.v. moral, căci „vorba cea mai tainică nu va trece fără pedeapsă” (Înt. lui Sirah 1, 11).

Și iată, precum omul, care seamănă grîul, cînd îl vede prefăcut în holdă aurie, gata să dea pînea care să hrănească mii de oameni, încearcă o mare satisfacție sufletească, căci simte că holda a răsărit din grîul semănat de el, tot așa fiecare om trebuie să aibă o mulțumire sufletească pentru ceea ce seamănă el în cei din jurul său. Această mulțumire o va avea însă, dacă seamănă în jurul său grîu și nu neghină — căci fiecare om prin faptele sale seamănă în jurul său grîu sau neghină în toate zilele.

Să privim deci cu toată atenția la felul cum se consumă viața noastră pămîntească. Și dacă observăm că din viața noastră răsfrîntă asupra celorlalți răsar cele bune să continuăm așa, silindu-ne și mai mult în această direcție. Dar dacă observăm în ceilalți un singur fir de neghină, încolțit din cauza vieții noastre necontrolate să-l zmulgem din rădăcină, îndreptîndu-ne viața și să fim atenți ca în strădania noastră spre mai bine să semănăm în jurul nostru (prin actele, vorbele, comportarea noastră) numai bine și atunci vom sluji lui Dumnezeu și tuturor semenilor noștri, vom sluji poporului, vom sluji binelui general, după care omenirea însetează atît de mult.

Preot Ioan Grauwe

18. Moartea crudă, nemiloasă
Multe lacrimi lași acasă
Căci fără de milă vii
Și iei mumă dintre copii,
Din scurtă viață a mea
Nu rămîne altceva
Numai jale și durere
Și trei odrasle mitite
Două fete și-un băiat
Și un soț nemîngîiat
19. Muritorule!
În viața ta temete de Dumnezeu...
Socotește-te pururea de unde ai venit
Unde vei merge și unde ai să petreci în veci.
20. Ne-ai învățat la sîrguință
Uniți să fim, drepti și cinstiți
Așa făcurăm și noi agonisîntă
Fiți cinstiți iubiți părinți.
21. Nu-ți aduna comori pe pămînt
Ci în ceruri
Unde rugina nu le roade
Și nici hoții nu le fură.
22. Odihniți în pace
Suflete dulci de părinți
Căci noi vă vom purta amintirea.
23. Piatra și lepedea se vor învechi
Dar în inimile noastre
O dulce mamă
În veci vei trăi.
24. Rămas bun frați și nepoți
Acum vă las pe toți
Căci eu mă duc și vă las
Vă rog să nu mă uitați.
25. Sîntem falnici între vii
Eu și cu cei trei copii
Copiii sînt mici și nu știu
Căci ei și astăzi mă întreabă
Că mămica lor cînd vine
Dar cînd s-or face mai mari
Și or ști și ei mai mult
Vor veni aici și or plînge pe mormînt.

(Continuare în pag. 3)

Pentru pace

Intre 21—24 iunie 1969 a avut loc la Berlin Adunarea mondială pentru pace, prilejuită de împlinirea a 20 de ani de la constituirea „Mișcării Mondiale pentru Pace”, eveniment subliniat de gaza noastră în nr. 21—22 din 15 iunie 1969.

La acest for reprezentativ au participat peste 1.000 de delegați și observatori din aproape 100 de țări, precum și numeroase personalități din diferite părți ale globului nostru. Delegația țării noastre a fost condusă de dl prof. univ. Tudor Ionescu, președintele Comitetului Național pentru Apărarea Păcii din Republica Socialistă România.

Lucrările Adunării s-au desfășurat în cinci comisii principale, axate pe următoarele teme: 1. Vietnamul; 2. Securitatea europeană; 3. Neocolonialismul și independența națională; 4. Orientul Apropiat și 5. Dezarmarea.

În privința Securității europene de pildă s-au precizat următoarele principii: Recunoașterea frontierelor existente, recunoașterea celor două state germane, respectarea independenței, suveranității și egalității în drepturi a tuturor statelor, promovarea colaborării economice, desființarea tuturor bazelor străine, crearea de zone denuclearizate, Adunarea salutând, totodată, inițiativa de a se convoca în luna octombrie 1969 o conferință a reprezentanților opiniei publice europene pe tema securității și colaborării în Europa.

Tot cu acest prilej și tot la Berlin a avut loc, în 25 și 26 iunie a. c., sesiunea jubiliară a Consiliului Mondial al Păcii, în cadrul sesiunii decernându-se, post mortem, Medalia Jubiliară marelui savant francez, Frederic Joliot-Curie, primul președinte al Consiliului Mondial al Păcii.

Totodată, sesiunea a ales noul Consiliu Mondial al Păcii, din care fac parte reprezentanți ai numeroase mișcări naționale pentru pace — din țara noastră: Tudor Ionescu, Nestor Ignat, Jean Livescu, Sanda Rangheș și Ion Cîrje — precum și personalități eminate din diferite domenii de activitate.

Noul Consiliu Mondial al Păcii a adoptat apoi o declarație privind principiile activității sale de viitor.

R.

Cugetări alese

Pas cu pas, când merge cineva pe-o cale lungă, cu siguranță ajunge departe. Mergerea pe picioare, în viață e cea mai plăcută călătorie și cea mai sănătoasă. Oamenii, prin umblatul pe jos, își pun în mișcare toate mădulele corpului și singele curge mai natural și mai normal. Inima funcționează destul de bine și te simți mulțumit sufletește. O plimbare pe picioare e o recreație și odihnă plăcută a trupului omenesc.

Încetul cu încetul, pasărea își face cuibul său. Orice lucru, în viață, nu este greu de făcut, dacă-l facem cu răbdare și cu multă bunăvoință, adică cu multă judecată. Lucrurile cele mari și cele mai trainice, care vorbesc peste veacuri, tuturor, au fost săvârșite cu dîrzenie sufletească, cu multă răbdare, cu multe calcule matematice, cu stăruință și cu bunăvoie, încetul cu încetul, pe fața pămîntului. Cinste și laudă unor astfel de eroi ai muncii!

Cel ce caută un lucru bun îl găsește neapărat, precis, iar Domnul Hristos zice astfel: „Cel ce caută, găsește; celui ce bate i se va deschide!”

Cel ce dăruiește lucruri bune celor mai neajutorați, dă cu împrumut lui Dumnezeu. Iar la cartea sfîntă stă scris cu litere mari, în văzul tuturor: „Cine pe sărac ajută, pe Dumnezeu împrumută”. Ajută, fiule, pe cei lipsiți și neputincioși.

Omul cuminte și prevăzător fuge dinaintea celui rău, din fața primejdiei și astfel își salvează viața, cu iscusință.

Va rîde bine și îndeajuns, cel ce va rîde mai la urmă. Urma alege, în toate lucrurile săvârșite în viață. Ce tare vesel, cu ce bucurie mare va rîde, în viață, cel ce va avea reușită sigură, la urmă, în treburile sale serioase. Ce mulțumit și ce tare

Pentru cooperare internațională și pace

La Zagorsk, lângă Moscova, s-a ținut, între 1—4 iulie 1969, o conferință a reprezentanților tuturor confesiunilor din Uniunea Sovietică, pentru cooperare internațională și pace. Au participat peste 200 de delegați din U.R.S.S., reprezentînd diferite credințe religioase, precum și oaspeți din mai multe țări.

Delegația Bisericii noastre Ortodoxe Române a fost formată din I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului și P. S. Episcop Antim, vicar patriarhal.

Conferința a fost deschisă de S. Sa Patriarbul Alexei, iar raportul general a fost prezentat de Mitropolitul Nicodim al Leningradului, după care s-au citit mesaje de salut din partea a diferite Biserici și religii.

I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului a prezentat mesajul Bisericii noastre, în care se spune printre altele:

„Este pentru noi, delegația Bisericii Ortodoxe Române, o cinste și o bucurie deosebită, ca pe temeiul hotărîrii Prea Fericitului Patriarh Justinian să aducem la Conferință salutul frățesc al Sfîntului Sinod, în frunte cu Prea Fericitul Patriarh Justinian, al clerului și credincioșilor noștri. Într-adevăr, conferința reprezentanților tuturor religiilor din U.R.S.S. pentru cooperare și pace, la care sînt invitați și oaspeți din alte țări, continuînd firul conferințelor anterioare, reprezintă o manifestare impresionantă a voinței și acțiunii comune a religiilor pentru sprijinirea în condițiile actuale a luptei popoarelor pentru pace, cooperare și progres.

Biserica Ortodoxă Română, slujitoare a apostolatului social sub îndrumarea Sf. Sinod, a P. F. Patriarh Justinian, a fost și este o Biserică activă în marele front al omenirii luptătoare pentru pace al Bisericilor Ortodoxe, al tuturor cultelor creștine și al tuturor religiilor. Într-adevăr, pe plan intern încă din 1949 au avut loc consfătuiri ale conducătorilor tuturor cultelor din țara noastră (ortodox,

catolic, evanghelic-luteran, reformat, unitarian, mozaic, musulman etc.), care au luat atitudini principiale și concrete în diferitele momente și diferitele sarcini ale luptei pentru pace, în așa fel încît atîtă conlucrarea dintre culte este ceva firesc și unitatea lor în acțiune este o realitate evidentă”.

Mesajul evocă apoi cîteva momente mai semnificative din relațiile Bisericii Ortodoxe Române cu Biserica Ortodoxă Rusă, specificînd în continuare principiile de căpătîi care stau la baza activității Bisericii noastre în relațiile cu alte Biserici și religii de peste hotare, principii desprinse din Evanghelia Domnului nostru Iisus Hristos, între care se enumeră: Principiul solidarității în dragoste cu tot omul, cu omenirea; al independenței naționale și dreptății sociale; al păcii și colaborării dintre popoare.

Lucrările conferinței s-au desfășurat în cinci comisii și anume: Problema Vietnameză; 2. Securitatea europeană; 3. Conflictul din Orientul Apropiat; 4. Colonialismul, neocolonialismul și rasismul și 5. Sprijinul pe care credincioșii tuturor religiilor îl pot aduce la colaborarea și pacea între popoare, la sfîrșitul conferinței aprobîndu-se rezoluții în toate aceste cinci probleme. S-a aprobat totodată un Apel și un comunicat comun, în care s-a arătat că dragostea, frățietatea și pacea sînt principii comune pentru toate religiile pe temeiul cărora ele împreună pot sprijini eforturile popoarelor pentru pace și cooperare.

În zilele de 5 și 6 iulie a. c. delegații au vizitat Moscova, iar în zilele de 7 și 8 iulie a. c. delegația noastră și altele au vizitat Leningradul, diferite biserici de aci, așezăminte culturale, Academia Teologică ș. a.

Din toate aceste manifestări s-a desprins spiritul de dragoste, care, de altfel, este însăși esența credinței noastre și care trebuie cultivat tot mai mult spre binele, cooperarea și pacea lumii întregi.

R.

Bartimeu, orbul din naștere

(Urmare din pag. 1)

— Oare cine să fie omul acesta de face astfel de minuni?

Auzindu-i Bartimeu spre a-i liniști le grăi:

— Frații mei, de ce vă tulbură și vă uimesc cele întîmplute. Dumnezeu lui Abraam și al lui Isac și al lui Iacob, Dumnezeu părinților noștri a preamărit pe Fiul Său înviindu-l și în numele Lui acest copil vede astăzi. Drept aceea, întoarceți-vă inimile către Iisus căci despre El a zis Moise: Domnul Dumnezeu va ridica între voi proroc ca mine, pe acesta să-l ascultați și să-l urmați în zilele voastre. Nu eu ci El a făcut această minune. Sînt bucuros însă că Dumnezeu a ascultat glasul rugăciunii mele ca să cunoașteți și voi puterea lui Iisus, binecuvîntat fie numele Lui în veac.

Ascultîndu-l, Tobit era fericit. Vindecarea lui Adonia pecetluisă încrederea lui deplină în Iisus și era recunoscător lui Bartimeu, care îi deschisese și lui ochii spre Evanghelia. Pr. I. Spiru

fericit se va simți acela, a cărui lucrare va ajunge la bun sfîrșit, adică va fi terminată bine și cu mare succes.

Orice lucru ce strălucește, nu-i aur. Să nu fim ispitiți de iubirea de argint sau de aur, care ne duce la lăcomie și la pierzare sufletească. Ea-i ochiul diavolului și izvorul nesecat al tuturor răutăților; să fugim de ea!

Orice lucru bun, făcut la timp și bine, are desigur un sfîrșit cît se poate de frumos și bun; căci „bine faci; tot bine găsești!”

Un prieten bun și adevărat valorează mult în viață. Un cui gonește pe celălalt; căci nu pot sta două săbii într-o teacă.

Voința, tăria ei în viață, aceasta e o mare putere.

Greșala mărturisită e iertată pe jumătate. Totul prosperă cînd oamenii trăiesc în pace.

V. A. Bassarabin

Epitafe marginene

(Urmare din pag. 2)

26. Tinerețea îndată pierde
Lăsînd soțul și mama cu durere.
27. Trecînd pe la cruce
Privirea-ți oprește
Genunchi-ți apleacă
O rugă șoptind
Că și tu vei trece
Odată din lume
După o viață de trudă
Odihna dorind.
28. Viața mea a fost un vis
Eu cînd ochii i-am închis
Atunci din lume m-am dus.

În cele de mai sus am prezentat un număr de 28 epitafe din marginimea Sibiului, căutînd să ne încadrăm în economia unei lucrări de proporții celei de față și să evităm, în același timp, repetiția sau includerea unor piese care ar prezenta un interes documentar și artistic mai mic. Acestea redau, credem, în mod pregnant unele din preocupările creștinului înainte de moarte: grija maternă și paternă, dragostea copiilor față de părinții lor, de prietenii pe care-i părăsește, despre gospodărie, despre viața cealaltă. Alte epitafe oglindesc unele dintre ocupațiile de bază ale marginenilor și în special păstoritul, redînd unele episoade din viața oierilor. În sfîrșit, alte epitafe ne indică unele din credințele românilor ortodocși, a căror cercetare din punct de vedere etnografic se impune.

Toate acestea sînt, de fapt, piese folclorice într-o formă incipientă, unele rămase într-un stadiu embrionar, iar altele sînt perfecționate prin circulație așa cum reiese și din epitafele citate. Altele sînt preluate, de obicei, nu în mod direct, din Sf. Scriptură sau din opera unor scriitori cunoscuți. Toate constituie în același timp și un document lingvistic, în ele redîndu-se unii termeni specifici unei zone într-o perioadă dată.

Dar toate acestea constituie și nestemate ale culturii noastre spirituale, care, după părerea noastră, ar trebui să rețină într-o măsură mai mare atenția cercetătorilor trecutului nostru strămoșesc.

Ion Drăgoș

Bindecuvântarea bisericii și sfințirea muzeului bisericesc din Sibiel

În ziua de 29 iunie a.c., la sărbătoarea Sfinților Apostoli Petru și Pavel, poporul dreptcredincios din Sibiel a trăit clipe de înălțătoare bucurie duhovnicească, prin vizita P. C. Sale Păr. Vicar Traian Belasçu, însoțit de Cucernicii Diaconi: Iosif Bolog și Septimiu Velțan, veniți cu binecuvântarea I. P. S. Sale Mitropolitului Nicolae Mladin, pentru săvârșirea slujbei de binecuvântare a bisericii, după reparațiile interioare care i s-au făcut, și de sfințire a muzeului bisericesc, după realizarea unei frumoase colecții de icoane pe sticlă, provenite din donațiile credincioșilor.

Slujba a fost solemnă și a produs o atmosferă de profundă cucernicie, prin împreunarea evlaviei slujitorilor cu îngereștile răspunsuri date de corul bisericesc de femei, din Sibiel.

În această atmosferă și-a desfășurat P. C. Sa Păr. Vicar Belasçu o bogată și consistentă predică, îmbinând toate elementele din aria sărbătorii:

1. — Profilul sufletească al sutașului, care cade înaintea Mîntuitorului, nu pentru fiul său, sau altul din ai casei lui, ci pentru sluga sa; o fericită împreunare a credinței, asemenea căreia „nici întru Israîl n-am văzut”, cu dragostea care nu cruță nici o osteneală, în ajutorarea aproapelui.

2. — Fericirea cea mare, trăită, tot pe linie de credință, de către Sfîntul Apostol Pavel, după înțîlnirea cu Mîntuitorul pe drumul Damascului.

3. — Realizările de la Sibiel, în jurul bisericii: restaurarea picturii, reparațiile din interior și exterior, organizarea parcului și în cele din urmă frumoasa colecție de icoane pe sticlă.

Un exemplu de ce se poate face din strînsa colaborare dintre păstor și turmă. Prin toate cele realizate, Sibielul s-a ridicat mult deasupra celorlalte comune.

P. C. Sa felicită pe preot și păstoriți și-i îndeamnă să meargă mai departe pe drumul acestor înfăptuiri, care înseamnă mîntuirea sufletului, înțărirea Bisericii și înălțarea poporului român.

Urmînd la cuvînt, păr. paroh Zosim Oancea a arătat factorii care au contribuit la cele realizate, și anume:

1. — Ajutorul lui Dumnezeu, față de care ne situăm pe poziția evanghelică: „Sîntem robi ne-trebnici, am făcut ceea ce eram datori să facem”.

2. — Valoarea artistică a monumentului, care este meritul celor din trecut, care și-au pus în el puterea de creație, truda și spiritul lor de jertfă. Dacă în Moldova întîlnești la tot pasul pe Ștefan cel Mare, iar în Muntenia pe Constantin Brîncoveanu și Matei Basarab, ca ctitori de așezăminte mănăstirești, în Transilvania cele mai multe monumente sînt ale Poporului.

3. — Trecutul istoric al Sibielului — în epoca năvălirilor — posesiune a lui Mircea cel Bătrîn, făcînd parte din ținutul Amnașului — preotul martir Moise Măcinic, sec. XVIII.

4. — Spiritul vremii, de restaurare a tuturor comorilor de artă românească și de ridicare a demnității poporului român.

5. — Ajutorul bănesc al Statului și Bisericii.

Realizarea cea din urmă, colecția de icoane, înseamnă a doua comoară salvată a Sibielului și mărturie a spiritului de jertfă al poporului.

Pentru toate, se cade să mulțumim lui Dumnezeu; Conducerii de Stat și Bisericii; Păr. Vicar Belasçu, pentru osteneală și I. P. S. Sale Mitropolitului Nicolae, căruia îl rugăm pe Părintele Vicar să-i ducă, împreună cu mulțumirile noastre, mărturisirea dragostei ce i-o poartă întreg poporul dreptcredincios din Sibiel.

Noi rămînem, pe mai departe, sub creasta măreață a Vîrfului Zidului, pe cursul istoriei Sibielului și a rîului cu același nume, să păzim comorile trecutului, să ascultăm glasul poporului și să împlinim poruncile lui Dumnezeu.

După slujbă, Părintele Vicar Traian Belasçu s-a întreținut cu Consiliul și Comitetul Parohial; a scris și a semnat în registrul de procese-verbale. După masă a vizitat aria vechei mănăstiri a Sibielului, unde se păstrează o chilie din sec. XVIII, azi capelă, sfințită din încredințarea răposatului mitropolit Nicolae Bălan, în anul 1939.

A fost ultima respirație duhovnicească a zilei, într-un cadru de măreț templu al naturii, pe un pămînt sfințit de rugăciunile și mătăniile călugărilor, în cîteva secole de existență a minunatului așezămînt mănăstiresc din trecut.

Pentru toate, dăm mulțumiri și slavă lui Dumnezeu!

Preot Zosim Oancea

Incheierea anului școlar la Seminarul teologic special de la Curtea de Argeș

Este cunoscut că în toamna anului 1968 s-au deschis cursurile unui Seminar teologic de trei ani, care a funcționat cu trei clase paralele în anul școlar 1968—69, avînd 124 elevi proveniți îndeosebi din eparhiile transilvănene.

La serbarea de încheiere a anului școlar, care a avut loc în 29 iunie a. c., praznicul Sf. Apostoli Petru și Pavel, au luat parte Prea Fericitul Patriarh Justinian și Inalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae al Ardealului.

În ziua respectivă s-a oficiat Sf. Liturghie în prezența Inalților Arhiepiscopali, după care s-a desfășurat programul festiv în „sala Manole”. În cadrul acestui program, au luat cuvîntul P. F. Părinte Patriarh Justinian și I. P. S. Mitropolit Nicolae.

Astfel, I. P. S. Mitropolit Nicolae a arătat că spiritul în care s-a făcut educația la acest Seminar corespunde scopului pentru care trebuie să se pregătească orice preot vrednic, adică de-a sluji lui Dumnezeu și dreptcredincioșilor creștini.

P. F. Părinte Patriarh Justinian face o privire de apreciere peste programul care s-a făcut cu acest prilej și schițează cîteva linii directoare de care trebuie să țină seamă fiecare viitor preot: dragostea de Biserică și de poporul nostru, cu respectul pentru credința naționalităților conlocuitoare. De asemenea, sprijinirea continuă a năzuințelor ecumenice de apropiere, cunoaștere și înfrățire între Biserici și popoare — sînt elementele care trebuie să însuflețească pe viitorii preoți.

Întregul program s-a desfășurat într-o atmosferă caldă, deosebită.

F. C.

Înțeleptul Solomon

(Urmare din pag. 1)

bîndi cît mai multă înțelepciune. Dacă avem această virtute, prin lumina ei putem alege răul din bine, ocolim păcatul și pășim numai pe calea vieții străjuită de faptele cele bune. Atunci vom ști să dăm dreptate celor din familia noastră, celor din sat; vom avea pace în munca noastră și bunăînțelegere cu oamenii de pretutindena.

Regele Solomon rămîne pentru noi un exemplu în căutarea și folosirea înțelepciunii.

Pr. I. Buta

Să încercăm acest lucru, avînd o deosebită însemnătate pentru zidirea noastră sufletească.

„Fericirile” formează introducerea la frumoasa și înălțătoarea „Predică de pe Munte” a Mîntuitorului (Matei capitolele 5, 6 și 7) și vom încerca pe scurt să arătăm înțelesurile lor.

După cum vedem sînt formulate — ca tot cuvîntul Sfintei Scripturi — cît se poate de scurt și foarte simplu, în cuvinte ușor de înțeles. Cuvîntul „fericiți”, cu care încep, este menit să încalzească și însenineze inima, din care pleacă și cele bune și cele rele (Matei 12, 24—25) și ea „caută” și fericirea noastră. Indată după acest cuvînt urmează condiția ce trebuie împlinită de cel ce vrea să guste fericirea în înțeles evanghelic. Apoi se arată răsplata sau felul fericirii. Așadar, cuvîntul cu care începe fiecare fericire vrăjește inima, condiția ce se cere împlinită dă hrană și înaripează cugetarea creștinului, iar partea a treia trezește și împintenează voința făptuitoare.

Începînd de la zidirea omului, toate religiile, multe orînduiri și mulți filozofi au formulat rețete și promisiuni ispititoare sortite să asigure fericirea individuală și obștească. Fericirea creștină nu e ceva ce joacă înaintea ochilor noștri și-ți aprind simțurile după bunuri materiale preînchipuie și care ne cheamă să punem mîna pe ele. Ea e o stare sufletească, răsplată care vine necăutată, nechemată dar care umple ființa noastră de-o lumină caldă, de-o lumină adîncă, atunci cînd trăim în lume, lucrînd, muncind la fericirea semenilor cu tragere de inimă, „ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni” (Colos. 3, 23). În acest caz fericirea lor lucrează în taină fericirea noastră.

Acestea le vom înțelege mai bine din lămuririle care vor urma asupra fiecărei fericiri.

Gh. M.

Ectenie

Domnului să ne rugăm
Azi, iară și iară,
Pentru pacea cea de sus
Pentru pacea-n țară!

Pentru pacea-ntregii lumi
Azi, iară și iară,
Domnului să ne rugăm
Vrajba-n veci să piară!

Pentru ctitori și eroi
Pristăviți sub glic,
Domnului să ne rugăm
Cum la carte scrie!

Pentru cei ce drumetesc
Pe pămînt, pe ape,
Prin văzduh, să ne rugăm
De necaz să-i scape!

Pentru binefăcători,
Vii și morți pe nume,
Domnului să ne rugăm
Cît trăim în lume!

Pentru bolnavi, necăjiți,
Azi, iară și iară,
Domnului să ne rugăm
Din zori pînă-n seară!

Domnului să ne rugăm
Cu credință clară,
Pentru știuți și neștiuți
Azi, iară și iară!

Pr. N. Lungu

FERICIRILE

Ce sînt fericirile și cîte sînt?

În Sfînta Evanghelie de la Matei, la capitolul 5 versetele 2—12 citim:

„Și deschizîndu-și (Mîntuitorul) gura sa îi învăța pe ei, zicînd:

Fericiri sînt cei săraci cu duhul, că acelora este împărăția cerurilor;

Fericiri sînt cei ce plîng, că aceia se vor mîngîia;

Fericiri sînt cei blînzi, că aceia vor moșteni pămîntul;

Fericiri sînt cei ce flămînzesc și însetoșează de dreptate, că aceia se vor sătura;

Fericiri sînt cei milostivi, că aceia se vor milui;

Fericiri sînt cei curați la inimă, că aceia vor vedea pe Dumnezeu;

Fericiri sînt făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema;

Fericiri veți fi, cînd pentru mine vă vor ocări pe voi și vă vor prigoni și vor zice tot cuvîntul rău împotriva voastră, mințind;

Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri”.

Acestea sînt cele nouă fericiri sau mai pe scurt: fericirile, învățăături și porunci ale Mîntuitorului.

Biserica noastră ni le amintește mereu, la fiecare Sf. Liturghie, la slujba înmormîntării și la multe alte servicii dumnezeiești. Le auzim, le citim, le cîntăm, dar cîți ne-am luat răgazul să le aflăm rostul și să le adîncim înțelesul?